

[Hagen Hagensen.]

altså, at forliget er for slapt. Nu vel, men skal vi så egentlig ikke alle sammen prøve på at presse regeringen frem til de besparelser, som vi hver for sig – og der er flere, der har sagt det i dag – finder nødvendige i den tid, der kommer, for at få det rette ud af den finanslov, der skal vedtages engang i marts måned. Når vi dertil, har vi altså nået det, som vi mente måtte være det rette. Det skulle glæde os, om vi kunne nå et langt stykke hen ad vejen. Jeg synes, der er faldet udtalelser af den ene og den anden art i dag, der markerer, at det skulle være muligt gennem yderligere besparelser, gennem en linje, der kunne skabe en mere omkostningsdæmpende ydelse af dem, der skal arbejde med det, at nå frem til en større beskæftigelse. Det er det, vi skal prøve på at nå.

Honoré (KrF):

Det kom som noget af en overraskelse, forstod jeg på hr. Svend Andersen (Rosk. a.), at kristeligt folkeparti går ind for besparelser, for hr. Svend Andersen (Rosk. a.) havde ikke i finansudvalget lagt mærke til, at jeg stemte mod ansøgninger. Det har jeg dog gjort en gang imellem, men selvfølgelig ikke så tit som fremskridtspartiet, langtfra, det indrømmer jeg da gerne. Men det burde ikke have undgået hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s opmærksomhed, at kristeligt folkeparti lige fra 1974 har været med til at påvirke indholdet af selve finansloven, at vi ved 3 finanslove har været med til at få skåret udgifterne ned med adskillige milliarder kr.

Hvad har fremskridtspartiet lavet i den samme periode? Fremskridtspartiet har talt en hel masse om besparelser, stillet efterhånden vel et par tusinde ændringsforslag, men hvad har fremskridtspartiet fået igennem? Forskellen mellem kristeligt folkeparti og fremskridtspartiet på dette punkt er vel, at fremskridtspartiet taler om milliardbesparelser, kristeligt folkeparti får milliardbesparelser gennemført.

Freddy Madsen (DKP):

Jeg skal gøre et par bemærkninger til noget af det, der er sagt i debatten. Jeg syntes, det var interessant at høre et par bemærkninger fra hr. Honoré som repræsentant for et af de små forligspartier, som var med både i august og i december, om synet på arbejdsmarkedsforholdene. De antyder jo, at kristeligt folkeparti holder fast i deres berygtede Q-plan, og hr. Ho-

noré sagde jo rent ud her, at det for hans partis vedkommende sådan set var en forudsætning, at hvis ikke den målsætning, man havde opstillet i augustforliget om de 2 pct., kunne overholdes, måtte man lave en eller anden straffeforanstaltning over for interesseorganisationerne – nu havde han ikke behøvet at skjule, hvad det er for en interesseorganisation, antagelig LO – så måtte arbejderne betale en større del af arbejdsløshedsforsikringen selv. Jeg ved ikke, om det er en tanke, som har været diskuteret forligspartierne imellem. Det kunne i hvert fald være meget rart at få en tilkendegivelse fra regeringen i den sag.

Det samme gælder kristeligt folkepartis stilling til dyrtidsportionerne, som er højest besynderlig. Hr. Honoré siger, at man skam ikke vil afskaffe den automatiske dyrtidsregulering, men – siger han så i næste omgang – i det omfang de er i modstrid med det, den offentlige lønpolitik tillader, skal portionerne ikke komme til udbetaling. Det er en meget rar bekendelse: man kan godt få den automatiske dyrtidsregulering, man skal bare ikke have pengene udbetalt. Det er jo ret så lystelige perspektiver, der her lægges frem.

Det fremgik tydeligt af, hvad hr. Erhard Jakobsen, der nok engang forsøgte at gøre sig til ridder for parcelhusfolket i dette land, sagde, at han nok selv er klar over, at centrum-demokraternes stilling i den sag er blevet lidt flosset i kanten. Jeg synes, der er grund til at sige, at parcelhusejere ligesom alle andre mennesker i dette land er et højest forskelligartet folkefærd. Det er rigtigt, som hr. Erhard Jakobsen fremhævede, at for en lang række almindelige mennesker, som har købt deres hus til at bo i, og som har beskedne indkomster, er det så som så med de fordele, der er. Det er rigtigt, at de kan opnå nogle skattemæssige fordele, men det er også rigtigt, at der, især når de bliver ældre, kan opstå store vanskeligheder på grund af det system, vi har. Men der er jo også en række af de mennesker, der sidder i huse i millionklassen, og som har meget højere indkomster, som får meget betydelige subsidier fra staten, i kraft af at de er i stand til at foretage låntagning i disse huse. Også på det område er det ikke et spørgsmål om bare at kæmpe folk over én kam, men gøre sig klart, at det faktisk er et asocialt system, hvor de, der har meget i forvejen, også subsidieres af staten.

Så har jeg en bemærkning til finansministeren, som bestred det, jeg havde sagt om folke-